

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελλιέρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σε μιά δεξίωσι πού δίδεται πάνω στη γαλλική ναυαρχίδα «Ρισελιέ» ο υποπλοίαρχος Φρειδερίκος Πλεμόν, αξιωματικός με μέλλον και νέος επιβλητικής ωμορφιάς, βλέπει για πρώτη φορά την νεαρά Λευκή Ντελλιέρ, αρχοντοπούλα εξωτικής ωμορφιάς, κι' αισθάνεται γι' αυτήν ένα παράφορο έρωτα, τον πρώτο έρωτα πού ανθίζει στην καρδιά του. Μά και η Λευκή Ντελλιέρ, με την πρώτη ματιά, νοιώθει ένα σφοδρό πάθος για τον ώραιο αξιωματικό, αν και εινε μνηστευμένη με τον Λεοπόλδο Γκιδάλ, έναν νέο της εποχής, κομψό, γλεντζέ και φιλήδονο. Η Λευκή δέν κρύβει το αισθημά της. Αφήνει να το αντιληφθῆ και αυτός ο μνηστήρ της, τον οποίο δέν αγαπά. Αντιθέτως ο Πλεμόν θέλει να ξεχάση τη Λευκή, θέλει ν' αποφύγη τον έρωτα αυτόν, γιατί εινε φτωχός και φοβῆται πώς η νέα θα τον περιφρονῆση. Στο μεταξύ αυτό, ενώ η Λευκή γυρίζει με τη μητέρα της, το μνηστήρα της και το θείο του, τον γηραιό κ. Γκιδάλ και τις φίλες της στάς Κάννας με τη θαλαμηγό της, ο Πλεμόν αναχωρεί για την Τουλόν, όπου πρόκειται ν' αναλάβῆ την διοίκησι ενός νέου τορπιλλοβόλου, του «29». Και στην Τουλόν ο Πλεμόν δέν μπορεί να ξεχάση την Λευκή. Σφαδάζει και υποφέρει φρικτά μέσα στη φλόγα της αγάπης. Λίγες ημέρες αργότερα ο έρωτωμένος αξιωματικός παίρνει άδεια και φεύγει για την έπαρχία, όπου θρίσκειται η μητέρα του, η οποία τον λατρεύει. Η κ. Πλεμόν αντιλαμβάνεται άμέσως ότι ο Φρειδερίκος εινε έρωτευμένος και τρομάζει, γιατί προ' έτων, μιά τσιγγάνα της εἶπε ότι το μονάκριβο παιδί της θα θασανιστῆ σκληρά μόλις αγαπήση. Γεμάτη αγωνία η κ. Πλεμόν, ζητάει από το Φρειδερίκο να της ανοίξη την καρδιά του, άποκαλύπτοντάς του συγχρόνως την προφητεία της τσιγγάνας. Ο Φρειδερίκος δέν της κρύβει την αλήθεια. Ομολογεί τον έρωτά του. Προσθέτει όμως ότι δέν ελπίζει σε τίποτε γιατί εινε φτωχός. Η μητέρα του συγκινείται και προσπαθεί να τον παρηγορήση. Δέν εινε καθόλου φτωχός. Έχει τη θέσι του, τα νειάτα του, το μέλλον του. Ο Θεός θα τον βοηθήση... Μετά τρείς μήνες ο Πλεμόν άποχαιρετά τη μητέρα του, ξαναγυρίζει στην Τουλόν κι' έπιχειρεί με το τορπιλλοβόλο «29» ένα επικίνδυνο δοκιμαστικό ταξίδι. Ξεκινούν με καλό καιρό κι' άεσφα ξεσπάει μιά θύρια τρικυμία, πρωτοφανούς σφοδρότητας. Το τορπιλλοβόλο κινδυνεύει να θυτιστῆ από στιγμή σε στιγμή... Χάρης όμως στον κυβερνήτη του σώζεται και εἰσπλέει στο λιμάνι του Αντίμπ. Στο Αντίμπ ο Πλεμόν γίνεται δεκτός με θαυμασμό για το κατόρθωμά του. Τυχαίως δέ εκεί, χωρίς να το περιμένη, βλέπει ξαφνα την κ. Ντελλιέρ με την Λευκή και τον κ. Γκιδάλ. Η Λευκή αντικρύζει επίσης με δυνατό χτυποκάρδι τον Φρειδερίκο. Ο κ. Γκιδάλ ζητάει από τον Πλεμόν να τους έπιτρέψη να έπισκεφθουν το τορπιλλοβόλο. Η έπίσκεψις γίνεται, οι δυο νέοι γνωρίζονται πλέον αρκετά καλά και η κ. Ντελλιέρ καλεί τον Φρειδερίκο να τους έπισκεφθῆ στάς Κάννας. Ο Φρειδερίκος γυρίζει στην Τουλόν περισσότερο έρωτευμένος. Μετά λίγες ημέρες η κ. Ντελλιέρ δίνει μιά γιορτή προς χάριν του στην έπαυλί της, στάς Κάννας. Ο Φρειδερίκος παρασύρεται, χωρίς να το θέλη, και πηγαίνει στην εορτή. Χορεύει με την Λευκή, γοητεύεται, μεθῆ, αφήνει να φανῆ δη του η αγάπη γι' αυτή. Την άλλη μέρα η Λευκή τον παρασύρει στον κήπο της έπαύλεως, άποφασισμένη να έξηγηθῆ μαζί του, να του ανοίξη την έρωτευμένη καρδιά της

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Ναί, συνέχισε η Λευκή. Γνωρίζω τί σας συμβαίνει. Το γνωρίζω από την νύχτα του χορού επί της ναυαρχίδος. Μιά ματιά σας μου τα εἶπε όλα. Μ' αγαπάτε, τέλος, και δέν θέλετε να μου το πῆτε. Αλλά γιατί διστάζετε; Δέν έχουμε δικαίωμα να θιάζουμε τον έαυτό μας, κ. Πλεμόν. Αφήστε την καρδιά σας ελεύθερη...

Η φωνή της Λευκής είχε γίνει έντονη. Μιλούσε με θάρρος, μ' άποφασιστικότητα.

Ο Φρειδερίκος την άκουγε με συγκίνησι.

Κι' όταν η νέα έπαψε να μιλά, της εἶπε:

— Δεσποινίς, δέν έχω το δικαίωμα, ούτε και τη δύναμι ν' άρνηθῶ την εὐτυχία πού μου χαρίζει η μοίρα. Σας αγαπῶ! Δέν ήταν βέβαια ανάγκη να σας το πῶ αυτό, γιατί το έμαντέψατε, γιατί το ξέρετε. Ναί, σας αγαπῶ, Λευκή!...

— Κι' εγώ σ' αγαπῶ, Φρειδερίκε, άπάντησε η Λευκή.

Η φωνή της έτρεμε.

Αλλά και ο Πλεμόν αισθανόταν ένα είδος Ιλιγγου μπρός στην τόσο εὐτυχία, τον Ιλιγγο των μεγάλων έρώτων, τον Ιλιγγο της όνειρευτῆς, της άφθαστης εὐτυχίας.

***

Όχτώ ημέρες αργότερα η κ. Πλεμόν έφθασε στην Του-

λών. Εἶδε τον Φρειδερίκο, μίλησε μαζί του, έμαθε τα διατρέξαντα και έφυγε άμέσως για τις Κάννες, προκειμένου να ζητήση το χέρι της Λευκής Ντελλιέρ για το γυιό της.

Η μητέρα του Φρειδερίκου έγινε έγκαρδίως δεκτή στην έπαυλι όπου διέμενε η κ. Ντελλιέρ με την κόρη της.

Η δυο χῆρες άγκαλιάστηκαν τρυφερά σαν να γνωρίζοντουσαν χρόνια.

Χωρίς περιστροφές η κ. Πλεμόν εξήγησε στην κ. Ντελλιέρ τον λόγο της έπισκέψεώς της.

— Κυρία, πρόσθεσε, πρέπει να σας δηλώσω ότι ο γυιός μου δέν εινε πλούσιος. Δέν έχω, κυρία, παρά την σύνταξί μου.

Η κ. Ντελλιέρ την άνάγκασε να σωπάση.

Την ίδια στιγμή μπῆκε στην αίθουσα ωραία και δροσερή η Λευκή.

Η κ. Πλεμόν την άγκάλιασε με στοργή. Η ωμορφιά της νέας της έκανε εξαιρετική έντύπωσι.

— Θεέ μου, σκέφθηκε η κ. Πλεμόν, άς γίνῆ εὐτυχισμένο το παιδί μου!

Οι άρραβῶνες του Φρειδερίκου και της Λευκής έγιναν ύστερα από λίγες ημέρες. Ολίγοι στενοί φίλοι έκλήθησαν και παρέστησαν σ' αυτούς.

Ένας μόνον από τους φίλους της κ. Ντελλιέρ, ο πιο στενός, άπουσίαζε.

Ο γηραιός κ. Γκιδάλ.

Ο κ. Γκιδάλ είχε πάρει το πράγμα κατάκαρδα. Θεωρούσε τη Λευκή ως σίγουρη σύζυγο του άνεψιού του Λεοπόλδου. Μήπως δέν ησαν άρραβωνιασμένοι οι δυο νέοι; Και να τώρα πού η πολυφερνος νύφη χανόταν όριστικά για τον άνεψιό του!

Μά και οι άλλοι φίλοι της κ. Ντελλιέρ ξαφνιασθηκαν όταν έμαθαν τους άρραβῶνες της Λευκής.

Τί ήταν αυτό πάλιν;

Γιατί η Λευκή διέλυσε τον άρραβῶνα της με τον Λεοπόλδο Γκιδάλ;

Ποιός ήταν αυτός ο θεόφτωχος αξιωματικός του ναυτικού πού έγοήτευσε τόσο την δεσποινίδα Ντελλιέρ;

Κανένας προικοθήρας άσφαλώς.

Το κοσμικό κουτσομπολιό ώργιάζε κυριολεκτικῶς. Όλοι άνυπομονοῦσαν πειά να ιδούν τον εὐτυχισμένο μνηστήρα της νέας.

Μά όταν τον είδαν άποστομώθηκαν.

Περίμεναν ν' αντικρύσουν κανένα κομψευόμενο τυχοδιώκτη και θρέθηκαν μπροστά σ' ένα πραγματικόν άντρα, σοβαρόν υπερήφανο, επιβλητικόν.

Τότε πειά άλλαξαν το τροπάρι της κακολογίας. Άρχισαν να κατηγοροῦν τη Λευκή:

— Τί της ηρθε να μπλέξη αυτόν τον καλό αξιωματικό; Δέν θα μπορέση να τον κάνῆ εὐτυχισμένον! Γιατί δέν τον άφηνε να παντρευτῆ μιά γυναίκα της τάξεώς του;

Πιο πολύ απ' όλους κακολογοῦσαν τη Λευκή οι νεαροί θαυμασταί της πού την τριγύριζαν και την λαχταροῦσαν καιρό τώρα. Έλεγαν εις θάρος της συκοφαντίας χυδαίες. Την παρουσίαζαν ως φίλην του Λεοπόλδου Γκιδάλ. Ως κόρη πού δέν πολυενδιαφέρεται για την υπόληψί της. Κι' ο Γκιδάλ, ο έπιπόλαιος Γκιδάλ, δέν τα διέψευδε όλ' αυτά. Αφηνε να διασύρεται η υπόληψις της νέας για να ικανοποιῆ την κακία του έναντίον της, διότι τον περιφρόνησε.

Ο Φρειδερίκος Πλεμόν δέν είχε ιδέα από όλο αυτό το κοσμικό κουτσομπολιό. Ούτε φαντάζονταν καν τί θόρυβο και τί σούσουρο είχε προκαλέσει ο άρραβῶν του.

Στο μεταξύ αυτό έπισκευάστηκε και το τορπιλλοβόλο «29».

Τα γυμνάσια και η δοκιμές του νέου αυτού πολεμικού σκάφους έπρόκειτο να ξαναρχίσουν.

Και η σχετική διαταγή εδόθη από το ναυαρχείο την ημέρα ακριβῶς πού ο Φρειδερίκος έπρόκειτο να έπισκεφθῆ τη μνηστή του στις Κάννες.

Ο Πλεμόν δέν δίστασε στιγμή. Έστειλε την μητέρα του

πού θρυσκόταν ακόμα στην Τουλών να ειδοποιηθή σχετικῶς τὴν κ. Ντελλιέρ καὶ τὴ Λευκὴ κι' ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὰ γυμνάσια.

Ἡ μνηστὴ καὶ ἡ μητέρα τοῦ Φρειδερίκου ἔφτασαν τὴν ἴδια ἡμέρα στὴν Τουλών. Ἦθελαν ν' ἀποχαιρετήσουν τὸ Φρειδερίκο.

Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή ὁ Πλεμόν εἶχε μιὰ καλὴ ἔμπνευσι: Τὰ γυμνάσια θὰ παρακολουθοῦσε ἕνα μικρὸ ἀτμόπλοιο. Θὰ ἦταν εὐτυχὴς ἂν ἐδίδοτο ἡ ἄδεια στὴ μνηστὴ του, τὴ μητέρα της καὶ τὴν μητέρα του νὰ ἐπιβιθασθοῦν τὸ ἀτμοπλοῖο αὐτὸ.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Φρειδερίκου ἐπραγματοποιήθη.

Ἡ κ. Ντελλιέρ ζήτησε τὴ σχετικὴ ἄδεια τὴν ὁποία δὲν τῆς ἀρνήθηκαν. Ἔτσι ὅταν ἐβράδυασε ἡ τρεῖς γυναῖκες ἐπέβησαν τοῦ ἀτμοπλοίου τὸ ὁποῖον θὰ παρακολουθοῦσε ἀπὸ ἀποστάσεως τὸ τορπιλλοβόλο.

Ὁρθιος ἐπὶ τοῦ τορπιλλοβόλου ὁ Φρειδερίκος χαιρετοῦσε τὶς κυρίες πού ἀκολουθοῦσαν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἡ Λευκὴ τοῦ ἔστειλε χειροφιλήματα.

Τὴ νύχτα αὐτὴ τὸ τορπιλλοβόλο ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ θωρηκτοῦ «Φοβερός» καὶ νὰ προσπαθῆσαι νὰ τὸ τορπιλλίσει χωρὶς νὰ γίνῃ φανερὴ ἡ παρουσία του.

Τὸ ναυαρχεῖο δηλαδὴ ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ πόσον θὰ ἦταν χρήσιμο σὲ μιὰ ναυμαχία σὲ περίπτωσι πολέμου τὸ νέο αὐτὸ πολεμικὸ πλοῖο.

Ἡ Μεσόγειος ἦταν τὴ νύχτα αὐτὴ ἤρεμος. Ἐνα ὑπέροχο φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανό.

Τὸ θωρηκτὸ «Φοβερός» εἶχε ἀνάψει τοὺς προβολεῖς του καὶ ἐρευνοῦσε τὸ πέλαγος.

Ἡ καρδιά τῆς Λευκῆς χτυποῦσε δυνατὰ, σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀληθινῆς ναυμαχίας.

Τὸ τορπιλλοβόλο εἶχε χαθῆ πρὸ ἀρκετῆς ὥρας. Γιὸ θρυσκόταν; Ματαίως ἐρευνοῦσαν παντοῦ οἱ προβολεῖς τοῦ «Φοβεροῦ».

Ἐξαφνα κανονιοβολισμοὶ ἀντήχησαν. Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Φοβεροῦ» εἶχε διατάξει πῦρ νομίζοντας πὼς διέκρινε τὸ τορπιλλοβόλο ἀντίκρου στὸ πλοῖο του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή παρουσιάστηκε μπροστὰ του ὁ Πλεμόν.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ θωρηκτοῦ τὰ ἔχασε.

— Σεῖς ἐδῶ! εἶπε. Ἀπὸ ποῦ ἐρχεσθε;

— Ἀπὸ τὸ τορπιλλοβόλο μου, κ. κυβερνήτα, ἀπάντησε ὁ Πλεμόν. Σὰς πληροφορῶ ὅτι σὰς ἐτορπίλισσα πρὸ ὀλίγου.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Φοβεροῦ» δὲν ἐπίστεψε στὰ μάτια του.

— Καὶ τὸ τορπιλλοβόλο πού θρυσκόταν; ρώτησε.
— Εἶνε ἀραγμένο πλάι σας, ἀποκρίθηκε ὁ Φρειδερίκος δείχνοντας τὸ τορπιλλοβόλο «29» πλάι στὸ θωρηκτὸ.

Πραγματικῶς ἡ ἐπιτυχία τοῦ Πλεμόν κατὰ τὰ γυμνάσια αὐτὰ ἦταν τεραστία. Εἶχε κυριολεκτικῶς θαυματουργῆσαι τορπιλλίζοντας τὸν «Φοβερό», χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν, παρ' ὅλους τοὺς προβολεῖς τοῦ θωρηκτοῦ.

Κατὰ τὴν ἀποβίβασί του στὸ Ναύσταθμο τῆς Τουλών ὁ Φρειδερίκος Πλεμόν ἐδέχθη τὰ θερμὰ καὶ εὐλικρινῆ συγχαρητήρια τῶν ἀνωτέρων του μπρὸς στὴν μητέρα του, τὴν κ. Ντελλιέρ καὶ τὴν Λευκὴ.

Ἡ κ. Πλεμόν ἔκλαιγε ἀπὸ τὴ συγκίνησί της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Λευκὴ ἦταν δακρυσμένη.

Κατόπιν τοῦ θριάμβου του αὐτοῦ, ἐδόθη στὸν Φρειδερίκο δύο ἡμερῶν ἄδεια.

***

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Φρειδερίκος καὶ ἡ Λευκὴ βρέθηκαν πάλι μόνοι στὸν κήπο τῆς ἐπαύλεως τῆς κ. Ντελλιέρ στὰς Κάννας, στὸ ἴδιο ἀκριβῶς μέρος ὅπου εἶχαν ἀνοίξει ὁ ἕνας στὸν

ἄλλο τὴν καρδιά τους.

Εἶχαν τόσα νὰ εἰποῦν!

Τὸ θέαμα τῆς περασμένης νύχτας εἶχε κάνει βαθεῖα ἐντύπωση στὴ Λευκὴ.

Ὁ θριάμβος τοῦ μνηστῆρος της τὴν εἶχε κατασυγκινήσει, ἀλλὰ συγχρόνως τὴν εἶχε τρομάξει γιὰ τοὺς κινδύνους τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ἀγαπημένου της.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ μιλάει τώρα στὸ Φρειδερίκο, μὲ φωνὴ παθητικὴ, ἱκετευτικὴ:

— Ἀκουσέ με, Φρειδερίκε. Ἄν μ' ἀγαπᾶς, ὅπως λές, ἂν μ' ἀγαπᾶς μὲ τὴν καρδιά σου, θὰ μὲ προτιμήσεις, ἀγαπημένε μου, ἀπὸ τὴ θάλασσα.

— Ἀπὸ τὴ θάλασσα; ρώτησε μ' ἀπορία ὁ Πλεμόν.

— Ναι, Φρειδερίκε, εἶπε ἡ Λευκὴ. Ἀπὸ τὴ θάλασσα, τὴν ὁποία ἀγαπᾶς ἐπίσης πολὺ.

— Γιατί μοῦ τὸ λές αὐτὸ, ἀγαπημένη μου;

— Γιατί σὲ θέλω ἐντελῶς δικόν μου, Φρειδερίκε. Τὰ γυμνάσια πού παρακολουθῆσαι μὲ τρόμαξαν. Κατάλαβα τοὺς κινδύνους τοῦ ἐπαγγέλματός σου. Ὡ Φρειδερίκε, ἀγαπημένε μου, μὴ μοῦ ἀρνηθῆς τὴ χάρι πού σοῦ ζητῶ.

— Ζητᾶς νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ ναυτικὸ; ρώτησε μ' ἐκπληξι ὁ Πλεμόν.

— Ναι, Φρειδερίκε. αὐτὸ ζητῶ. Δὲν τὸ ἀπαιτῶ ὡστόσο.

Σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω. Δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω, ἀγάπη μου. Δὲν θέλω νὰ σὲ κλέψῃ ἀπὸ μένα ἡ θάλασσα.

— Ἡ ἀνησυχίες σου εἶνε ἀδικαιολόγητες, μικρὴ μου Λευκὴ.

— Ὡ, ὄχι, ὄχι. Μὴν τὸ λές αὐτό. Εἶδα χθὲς καὶ κατάλαβα. Ἡ θάλασσα εἶνε ὑπουλὴ φιλενάδα. Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ τί θὰ γίνῃ ἂν κηρυχθῆ ἕξαφνα πόλεμος; Τὸ σκέπτομαι, τὸ ἀναλογίζομαι καὶ τρέμω. Φρειδερίκε, σὲ παρακαλῶ, δέξου τὴν πρότασι πού σοῦ κάνω. Ἀκουσε τὴν παράκλησί μου, καλέ μου Φρειδερίκε. Δὲν ἀξίζω ἐγὼ πιο πολὺ ἀπὸ τὴ θάλασσα;

— Καὶ μὲ ρωτᾶς, Λευκὴ; Σὺ εἶσαι ὅλη μου ἡ ζωὴ. Μὰ δὲν ἔχεις δίκην νὰ φοβᾶσαι. Μεγαλοποιεῖς τοὺς κινδύνους, ἀγάπη μου. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψω τὸ στάδιό μου; Ν' ἀπαρνηθῶ τίς πιο εὐγενικὲς φιλοδοξίες μου;

Τῆς μιλοῦσε ἔτσι ὥρα πολλή. Ἀνέπτυξε ἐξαιρετικὴ εὐφράδεια. Μὰ τοῦ κάκου ἐκοπίαζε, τοῦ κάκου μιλοῦσε.

Ἡ Λευκὴ ἦταν ἀμετάπειστη.

Ἔτρεμε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της καὶ ποθοῦσε

μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν τραβῆξῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Φρειδερίκος δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ ναυτικὸ. Ἡ θάλασσα ἦταν ὁ πρῶτος του μεγάλος ἔρωτας. Πῶς θὰ τὴν ἐπρόδινε, πῶς θὰ τὴν ἀπαρνηθῆται;

Ὡστόσο ἡ Λευκὴ δὲν ἀπελπίστηκε.

— Φθάνουν γιὰ σήμερα αὐτὰ πού εἶπα στὸ Φρειδερίκο, σκέφτηκε. Σ' ἄλλη περίστασι, πιο κατάλληλη, θὰ τὸν πείσω ἀπολύτως.

Κ' ἡ περίστασις αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ρθῆ.

Ἦστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐπεσκέφθηκαν τὴν κ. Ντελλιέρ καὶ τὴ Λευκὴ γιὰ νὰ τίς συγχαροῦν γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας, ὁ γηραιὸς φίλος τους κ. Γκιδάλ, μὲ τὸν ἀνεψιὸ του Λεοπόλδο, τὸν ἀποτυχόντα μνηστῆρα τῆς Λευκῆς.

Μπαίνοντας ὁ Λεοπόλδος στὴν μεγάλη αἴθουσα τῆς ἐπαύλεως ὅπου θρυσκόταν ἡ Λευκὴ μὲ τὴν μητέρα της, δὲν εἶχε καθόλου κατσοφιασμένο ὕφος. Ἀντιθέτως χαιρέτησε τὴν κ. Ντελλιέρ καὶ τὴν Λευκὴ χαμογελώντας, μὲ τὸν ἀέρα ἐκείνων τῶν πολὺ κοσμικῶν κυρίων.

Κανένας δὲν θὰ ὑποπτεῖτο τὴ στιγμή αὐτὴ ὅτι ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ ἦταν ἕνας χαμένος παίκτης στὸ παιχνίδι τῆς κατακτῆσεως τῆς καρδιάς τῆς νέας.

Ἀντιθέτως, ὁ κοσμικὸς αὐτὸς τύπος φαινόταν ἐέγνοια-

— Ναι, Φρειδερίκε, αὐτὸ ζητῶ, τοῦ εἶπεν ἡ Λευκὴ.

στος, καλόβουλος κι' εξαιρετικά πρόσχαρος. 'Αφού χαιρέτησε τις κυρίες, πλησίασε τὸν Φρειδερίκο καὶ τοῦ εσφίξε τὸ χέρι μὲ καλωσύνη λέγοντάς του:

— Κύριε, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συγχαρῶ γιατί προτιμηθήκατε ἀπὸ μιὰ νέα τὴν ὁποία καὶ πολλοὶ ἄλλοι ποθοῦσαν νὰ καταστήσουν εὐτυχισμένη. Πρέπει ὅμως νὰ συγχαρῶ συγχρόνως καὶ τὴν δεσποινίδα Λευκὴ γιὰ τὴν θαυμασιὰ καὶ ἐπιτυχημένη ἐκλογὴ τῆς.

Τί τὰ θέλετε. Αὐτὸς ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ ἦταν ἕνας πρώτης τάξεως ἠθοποιός.

Ὁ θεὸς του τὸν κύτταζε ἱκανοποιημένος. Τὰ εἶχε καταφέρει θαυμάσια.

Ὁ Φρειδερίκος ἀπάντησε στὰ συγχαρητήρια τοῦ Γκιδάλ κάπως ταραγμένος, χωρὶς νὰ ξέρη γιατί, αἰσθανόταν μιὰ ἀκατανίκητη ἀντιπάθεια πρὸς τὸν κομψότατον ἐκείνον κοῦκλο.

Ναί, ὁ Πλεμὸν ἀγνοοῦσε τί ρόλο εἶχε παίξει στὴ ζωὴ τῆς μνηστῆς του ὁ Λεοπόλδος Γκιδάλ. Δὲν ἤξερε ὅτι ἦταν γιὰ τὸν κοσμικὸν ἐκεῖνο νέο μισητὸς γιατί τοῦ πήρε τὴ μνηστὴ καὶ πρὸ πάντων γιατί τοῦ ἐχάλασε τὴν ἐπιχείρησι ἐνὸς ἐπικερδοῦς γάμου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη πλησίασε τοὺς δύο νέους ἡ Λευκὴ. Πόσο ἦταν ὠραία τὴν ἡμέρα αὐτή! Ἄστραφτε ἀπὸ ὠμορφιά καὶ νεότητα.

Ἄρχισαν τώρα νὰ μιλοῦν γιὰ διάφορα πράγματα.

Ὁ Γκιδάλ συμπεριφερόταν στὴ Λευκὴ μὲ οἰκειότητα. Καὶ ἡ οἰκειότης του αὐτὴ στὴ μνηστὴ του αὐξήσε τὴν ἀηδία τοῦ Πλεμὸν πρὸς τὸν κομψὸ κοσμικὸ κύριο.

— Περίεργο! σκεφτόταν ὁ Φρειδερίκος. Γιατί ἀντιπαθῶ τόσο τὸν νέο αὐτόν; Δὲν εἶνε βέβαια συμπαθής. Μὰ αἰσθάνομαι γι' αὐτὸν μιὰ ἀντιπάθεια τρομακτικὴ. Μήπως ζηλεύω; Νὰ ζηλέψω; Ἄλλὰ γιατί;...

Ἡ Λευκὴ στηρίχθηκε ἔξαφνα στὸ μπράτσο τοῦ Φρειδερίκου καὶ εἶπε στὸν Γκιδάλ:

— Ἐπιτρέπετε, ἔ;

Καὶ παρέσυρε τὸν μνηστῆρα τῆς ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα, στὸν κῆπο.

Ἡ νέα θεωροῦσε ὡς ἀπολύτως κατάλληλη τὴ στιγμὴ αὐτή. Ὁ Φρειδερίκος ζήτησε χωρὶς ἄλλο τὸ Λεοπόλδο. Θὰ τὸν κατὰφερνε συνεπῶς νὰ ὑποκύψῃ στὴν ἀξίωσί τῆς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ θάλασσα.

Μόλις βρέθηκαν στὸν κῆπο, ἡ Λευκὴ στάθηκε μπρὸς στὸ μνηστῆρα τῆς, τὸν κύτταξε στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:

— Λοιπὸν;... Σκέφθηκες, Φρειδερίκε; Τί θὰ μοῦ ἀπαντήσης γιὰ τὴν πρότασι πού σοῦ ἔκανα;

Ὁ Πλεμὸν στενοχωρήθηκε.

Ὅχι, δὲν εἶχε ἀποφασίσει τίποτε. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὸ ναυτικόν. Δὲν ἤθελε ν' ἀπαρνηθῆ τὸν ἑαυτό του, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ πάντα ἐξ αἰτίας ἐνὸς καπρίτσιου. Προσπάθησε λοιπὸν νὰ ξεφύγῃ. Ἄρχισε ν' ἀστειεύεται στὴν ἀρχὴ μὲ τοὺς φόβους τῆς Λευκῆς καὶ κατόπιν προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃ καὶ πάλι ὅτι οἱ φόβοι τῆς ἦσαν ἐντελῶς ἀδικαιολόγητοι.

Μὰ ἡ Λευκὴ δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραιτηθῆ τοῦ σκοποῦ τῆς. Ἡ ἀπαντήσεις τοῦ Φρειδερίκου τὴν δυσἀρέστησαν.

— Βλέπω ὅτι εἶσαι ἐπιφυλακτικὸς, Φρειδερίκε, τοῦ εἶπε. Νόμιζα πὼς στὸ γάμο δὲν ὑπάρχουν ἐπιφυλάξεις. Μὰ γελάστηκα...

***

Ὅταν ἔληξε ἡ ἄδεια τοῦ Φρειδερίκου καὶ γύρισε στὴν Τουλὼν, ἡ καρδιά του ἦταν βαρειά ὅσο ποτέ. Εἶχε μαντέψει ὅλη τὴν ἀπογοήτευσί κι' ὅλη τὴν πικρία τῆς μνηστῆς του. Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνῃ, ὡστόσο;

Ἡ στενοχώρια τοῦ Πλεμὸν μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἄλλη μέρα.

Τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν τὸν διέταξε νὰ πάῃ μὲ τὸ τορπιλλοδόλο στὸ Χερσόβουργο, προκειμένου νὰ γίνουν νέα δοκιμαστικὰ γυμνάσια. Τρεῖς ἑβδομάδες θὰ διαρκοῦσαν τὰ γυμνάσια αὐτά.

Τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες θὰ ζοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴ Λευκὴ, χάριν τῶν γυμνασίων, χάριν τῆς θαλάσσης!

Ἡ κ. Πλεμὸν βρισκόταν ἀκόμα στὴν Τουλὼν. Κατάλαβε ἀμέσως τὴν στενοχώρια τοῦ Φρειδερίκου καὶ προσπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Ἀνίγκεις πρὸ πάντων στὴν πατρίδα, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Πρῶτα ἡ ἰαλλία κι' ἔπειτα ὅλα τ' ἄλλα.

Μὰ ὁ Φρειδερίκος ὑπέφερε.

— Πήγαινε ν' ἀποχαιρέτησῃ τὴ μνηστὴ σου, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του. Ἡ Λευκὴ εἶνε λογικὴ καὶ τὸ σπουδαιότερο, σ' ἀγαπᾷ. Δὲν θὰ σὲ παρεξηγήσῃ, δὲν θὰ δυσἀρεστηθῇ μαζὺ σου.

— Ναί, μητέρα, θὰ πάω, ἀποκρίθηκε ὁ Φρειδερίκος. Θὰ πηγαίνα ὅπως ὅποτε. Ἄλλὰ...

— Τί θές νὰ πῆς, Φρειδερίκε;

— Φοβοῦμαι.

— Φοβάσαι;

— Ναί, μητέρα. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ Λευκὴ θὰ δυσἀρεστηθῇ περισσότερο μαθαίνοντας πὼς θ' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κοντὰ τῆς γιὰ τρεῖς ἑβδομάδες ἐξ αἰτίας τῶν γυμνασίων, τῆς θάλασσας πού τόσο τὴ ζηλεύει!...

— Μὴν τα σκέφτεσαι αὐτά, παιδί μου. Κι' ἂν ἡ Λευκὴ δυσἀρεστηθῇ, θὰ προσπαθήσῃς νὰ τὴν πείσῃς πὼς σὲ ἀδικεῖ. Ὅποιος ἔχει πιστεύει καὶ ὑποχωρεῖ.

Ὁ Φρειδερίκος ἔφυγε τὴν ἴδια ἡμέρα γιὰ τὰς Κάννας.

Ὅταν ἔφθασε στὴν ἑπαυλὶ τῆς μνηστῆς του, ἡ κ. Ντελλιέρ τὸν δέχτηκε ὅπως πάντα, πρόσχαρα καὶ μὲ καλωσύνη. Μὲ καλωσύνη καὶ γλυκύτητα τοῦ φέρθηκε καὶ ἡ Λευκὴ. Μὰ ὁ Πλεμὸν δὲν γελάστηκε.

Ἡ μνηστὴ του ἦταν χλωμὴ.

Μαῦροι κύκλοι ὑπῆρχαν γύρω στὰ ὠραία τῆς μάτια.

Εἶχε κλάψι πολύ φαίνεται ἡ ὠραία κόρη.

— Ὡστε φεύγεις, Φρειδερίκε; ρώτησε τὸν μνηστῆρα τῆς.

— Ναί, Λευκὴ, τῆς ἀπάντησε. Φεύγω γιὰ τὸ Χερσόβουργο,

ἀλλὰ γιὰ λίγες μόνον μέρες.

— Ὡ! εἶπε μελαγχολικὰ ἡ

Λευκὴ. Γιὰ λίγες ἡμέρες...

Κι' ἐπρόσθεσε ἀμέσως:

— Θὰ τὸ πάρω ὡστόσο ἀπόφασι καὶ θὰ περιμένω. Φρόντισε ὡστόσο νὰ μὴν πλήξης ἐκεῖ πέρα.

Ὁ Πλεμὸν αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του νὰ σφιγγεταί. Ὑπέφερε ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς. Ποθοῦσε περισσότερὴ τρυφερότητα. Μήπως ἡ Λευκὴ δὲν τὸν ἀγαποῦσε πλέον; Μήπως ὅλη ἐκείνη ἡ ἱστορία μεταξὺ τους δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἰδιοτροπία τῆς πολυχαϊδεμένης καὶ ρωμαντικῆς αὐτῆς κόρης;

Μὰ ὁ Φρειδερίκος δὲν εἶχε δίκιο.

Μόλις ἀποχαιρέτησε τὴν μνηστὴ του καὶ τὴν μητέρα τῆς κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Τουλὼν, ἡ Λευκὴ αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό της τραγικὰ, ἀπελπιστικὰ, μόνον. Τὰ μάτια τῆς θούρκωσαν.

Πὼς θὰ περνοῦσαν ἡ μέρες αὐτὲς τῆς μοναξιάς τῆς;

Μὰ συνῆρθε ὡστόσο πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὴ θλίψι τῆς. Ἐπρεπε ν' ἀντιδράσῃ στὴν μελαγχολία πού τὴν κατεῖχε.

— Μητέρα, εἶπε στὴν κ. Ντελλιέρ, πρέπει νὰ κινηθοῦμε τίς ἡμέρες αὐτὲς. Μερικὲς ἐκδρομὲς δὲν θὰ ἦσαν ἀσχημῆς.

— Λοιπὸν;... Σκέφθηκες, Φρειδερίκε;...

(Ἀκολουθεῖ)